

Aladin eta kriseilu magikoa

Duela urte asko, urruneko hiri batean, Aladin izeneko gazte bat bizi zen. Mutil pobre eta bihurri samarra zen, egunak jolasten eta lan gutxi egiten ematen zituena. Amarekin bizi zen, eta honek beti esaten zion:

—Aladin, lan egin behar duzu guri laguntzeko!

Baina egun batean, dena aldatu zen. Gizon misteriotsu bat agertu zen herrian. Gizon hau azti mozorrotu bat zen, eta Aladin ikusi zuenean, pentsatu zuen: “Mutil hau ezin hobea izango da nire planerako”.

—Kaixo, Aladin! —esan zion irribarrez—. Zure osaba naiz, eta lagundu nahi dizut.

Aladin harrituta geratu zen, ez baitzekien osaba bat zuela. Baina aztiak aberastasunak eta abenturak agindu zizkion, eta basamortura eraman zuen, non harkaitz handi bat zegoen. Sorginkeria batekin, aztiak harkaitza ate bat bezala ireki zuen.

—Haitzulo honen barruan altxor izugarriak daude! —esan zuen aztiak—. Sartu, baina gogoratu: barruan dagoen lanpara zahar bat ekarri besterik ez duzu egin behar.

Aladin kobazuloan sartu zen eta harrituta geratu zen. Urrezko txanpon, bitxi distiratsu eta harribitxi mendiak zeuden. Behean, aztiak aipatzen zuen lanpara ikusi zuen. Lanpara hartu zuenean, irten nahi izan zuen, baina aztiak kanpotik esan zion:

—Eman iezadazu lanpara lehenik!

Aladinek susmatu zuen gizona ez zela fidagarria eta uko egin zion. Aztiak, haserre, kobazuloa itxi zuen Aladin barruan zuela. Beldurtuta eta bakarrik, Aladinek lanpara igurtzi zuen garbitzeko… eta bat-batean, jeinu erraldoi bat atera zen ke hodei baten erdian!

—Ni naiz lanpararen jeinua! —esan zuen ahots indartsuz—. Zer nahi duzu, ene maisu?

Aladinek, oraindik dardarka, esan zuen:

—Lagundu hemendik ateratzen!

Jeinuak eskua astindu zuen eta berehala Aladin kobazulotik kanpo aurkitu zen, lanpara eskuetan zuela. Etxera joan zen korrika eta dena kontatu zion amari.

—Jeinu honek edozein desio bete diezaguke! —esan zuen.

Aladinen amak, hasieran, ez zuen sinetsi. Baina janaria nahi zutenean eta oturuntza goxo bat agertu zitzaionean aurrean, hitzik gabe geratu zen.

Denborarekin, Aladin aberastu egin zen jeinuari esker, baina ez zituen aberastasunak bakarrik nahi. Egun batean, erreinuko printzesa ikusi zuen, Badar ederra, eta maitemindu egin zen harekin. Jeinuari eskatu zion printzesaren bihotza irabazten laguntzeko. Bitxi preziatuekin eta jeinuak sortutako jauregi bikain batekin, Aladinek sultanaren faborea

irabazi eta printzesarekin ezkondu zen.

Baina istorioa ez da hor amaitzen…

Aztiak, oraindik lanpara nahi zuenak, plan berri bat asmatu zuen. Merkatari gisa mozorrotu eta Aladinen jauregira joan zen.

—Lanpara berriak lanpara zaharren truke! —oihu egin zuen.

Printzesak, lanpara zahar hori magikoa zela jakin gabe, aztiari eman zion. Lanpara zuenean, jeinuak jauregia eta printzesa oso urruneko lurralde batera eraman zituen. Aladinek gertatutakoa jakin zuenean, oso triste jarri zen, baina ez zuen amore eman.

Gogoratu zuen beste altxor magiko bat zuela: jeinu txikiago bat zuen eraztun bat. Eraztuna igurtziz, jeinuak esan zion:

“Zer nahi duzu, maisu?”

—Lagundu iezadazu printzesa eta lanpara aurkitzen!

Jeinuak jauregira eraman zuen, eta han Aladinek aztia engainatu eta lanpara berreskuratu zuen. Lanpararen jeinuaren laguntzarekin, aztia betiko garaitu zuen eta jauregia eta printzesa jatorrizko lekura itzuli zituen.

Egun horren ondoren, Aladin eta Badar zoriontsu bizi izan ziren betiko. Eta lanpara magikoa izan arren, Aladinek ikasi zuen benetako aberastasuna maitasuna eta jakinduria zela.

Eta horrela amaitzen da Aladinen istorioa, lanpara zoragarri bat aurkitu eta bere patua aldatu zuen mutila.